In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

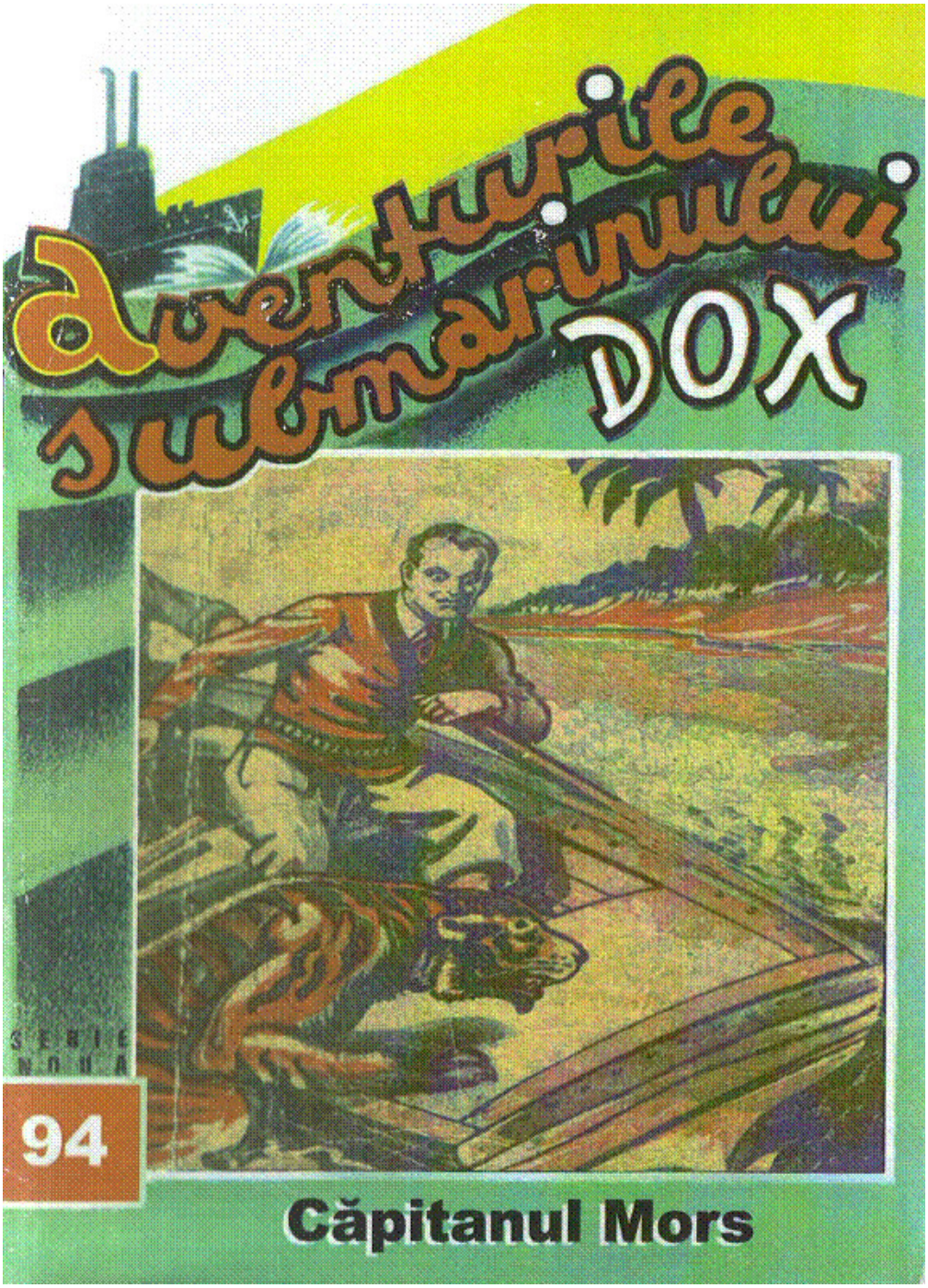
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
94
Căpitanul Mors

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 94.

CĂPITANUL MORS.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc

de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
EPAVA MISTERIOASĂ.

UN POCNET PUTERNIC, cu sunet ciudat, se auzi dinspre ţărmul apropiat. Camarazii adunaţi în turnul submarinului întoarseră repede capetele şi toate privirile se aţintiră asupra coastei Sumatrei, care se ivea din negura ce dăinuia încă asupra mării.

— Parc-ar fi fost o explozie – zise căpitanul – sau mai bine zis o izbucnire pornită din măruntaiele adâncului. Să pornim spre larg, căci poate acolo pe ţărm face exerciţii un detaşament al legiunii străine olandeze, care n-ar trebui să ne vadă.

Dar înainte ca Plundow, care stătea la cârmă, să poată întoarce vasul, negura care învăluise până atunci coasta se risipi dintr-o data.

— Doamne Dumnezeule! – strigă George, în aceeaşi clipă – dacă ne-am fi aflat mai aproape de coastă, am fi sărit în aer. Uite, colo în fund pare să fie vaporul care a provocat explozia.

La câteva sute de metri de submarin trebuie fi sărit în aer un bric, căci mai cădeau încă în mare bucăţi de lemn care

fuseseră aruncate în sus de explozie. Pe o suprafaţă întinsă apa era acoperită de rămăşiţe de ale bricului.

— Mă tem că e vorba de o ticăloşie – zise primul ofiţer Rindow – trebuie să plecăm într-acolo şi să vedem dacă nu cumva mai putem salva vreun supravieţuitor al vasului.

Căpitanul alesese ocheanul la ochi şi privea cu atenţie la locul tragediei, apoi zise cu obidă:

— Nu mai poate fi nici un supravieţuitor, căci prin puterea exploziei bricul a fost prefăcut în bucăţi. Ah şi celălalt vas a şters-o repede. Probabil că a pornit spre Kota-Radja. Îl vom ajunge însă. Dar mai întâi să vedem dacă putem stabili cumva ce fel de vas a fost distrus. Căpitanul vaporului care a şters-o şi-a ales cat se poate de bine locul pentru nelegiuirea sa.

Spunând aceasta, Farrow privi cu luare aminte coasta care era cu desăvârşire pustie. Se vedea doar o plajă îngustă, apoi venea pădurea seculară, cu copaci ce atingeau înălţimi uriaşe.

Locul catastrofei era cam la două sute de metri depărtare de coastă. Probabil că vasul distrus ancorase acolo şi fusese aruncat în aer la ivirea zorilor.

„Dox”-ul îşi făcu loc cu băgare de seamă printre rămăşiţele care acopereau o mare întindere a mării. Apoi camarazii se iviră uimiţi şi George spuse:

— Oh, se poate să fi fost numai o epavă! Căci toate rămăşiţele sunt acoperite cu scoici şi alge. Da, trebuie să fi fost unul din acei hoinari ai mărilor, care constituie cea mai mare primejdie pentru toate celelalte vapoare – încuviinţă căpitanul – astfel ca de fapt, i-am putea fi recunoscători vasului acela străin, care s-a îndepărtat atât de repede, căci lesne s-ar fi putut să ne ciocnim noi de epavă pe întuneric şi am fi păţit-o rău de tot. Ne putem, deci, urma călătoria în linişte.

Dar înainte ca Farrow să poată da comanda, George strigă cu însufleţire:

— Tată, colo aproape de plajă pluteşte o bucată măi mare de sfărâmătură, în care mi se pare că recunosc chiar o figură de galion. Ce-ar fi s-o pescuim? Poate putem stabili ce fel de vas a fost acela.

— Vaporul e vechi şi asta se vede din formele diferitelor sfărâmături – zise căpitanul – n-ar fi rău sa putem pescui bucata aceea, dar vezi că prea pluteşte aproape de coastă şi acolo pare să fie un recif primejdios, aşa că nu cutez să măi apropii prea mult.

— Oh, tată, atunci mă duc eu cu Petre acolo cu o barca de aluminiu – propuse George. Nu durează mult.

— N-aş vrea să pierd timp – răspunse căpitanul – ne aflăm în apropierea drumului care duce de la Singapore la Kota-

Radja. Poate că explozia a fost auzită undeva pe uscat şi s-ar putea să ne pomenim cu vizita neplăcută a unor vase de poliţie. Totuşi, vă dau voie să plecaţi, dar grăbiţi-vă!

Când barca uşoară fu lăsată pe apă, George şi Petre coborâră repede într-însa, Uriaşul puse mâna pe vâsle şi se strecură cu îndemânare printre sfărâmăturile epavei. George îşi încorda privirea şi recunoscu îndată că bucata aceea mare era într-adevăr, o figură de galion. Tot vârful prorei, pe care de obicei vasele vechi au fixată această figură, părea să fie rupt şi George începu să se îndoiască dacă va izbuti săi transporte până ia submarin bucata aceasta grea.

Se apropiau mereu de vechea figură de lemn, care zăcuse patru sute de ani pe fundul mării împreună cu apa, până să fie zvârlită la suprafaţă de puterea oceanului.

După cum era cazul întotdeauna în vremurile acelea vechi, meşterul care cioplise chipul acesta îi dăduse înfăţişarea unui înger sau a vreunui sfânt. Dar când bucata aceea se ivi pentru câteva clipe din apă cu vârful în sus, George se speria văzând-o.

Efectul distrugător al apei de mare, precum şi viermii şi alte vietăţi mici, schimbaseră cu desăvârşire înfăţişarea chipului de înger. Peste braţele întinse spre binecuvântare ale statuii de lemn, rânjea un cap de mort. După ce trecură însă primele clipe de spaimă, George izbucni în ras.

El nu era doar Jean Brike sau Gerard Plundow, cei mai superstiţioşi din echipajul submarinului. Oricare din aceşti doi marinari bătrâni ar fi putut pune mâna în foc că diavolul Ie rânjise ca să-i ia în împărăţia lui..

Dar priveliştea era într-adevăr surprinzătoare şi ar fi speriat chiar pe un om cu nervii mai tari. Petre băgase de seamă tresărirea puternică a odorului său şi întrebă:

— Ce e, domnule George? Ai descoperit ceva misterios?

— Nu, nu, a fost numai capul acela – răspunse George cam încurcat – ţi se pare nu ştiu cum să vezi un cap de mort pe un trup de înger.

Petre rămase cam năucit câteva clipe, dar se reculese repede şi zise vesel:

— Tot ce se poate, domnule George, dar asta n-are ce să ne mire pe noi. Ce ne pasă nouă ce-a făcut meşterul ăla acum atâtea sute de ani!

— Ai dreptate – încuviinţă George – numai că eu cred că această preschimbare a fost făcută de apa mării şi de animale. Ia te uită ce grozav arată!

Vârful bucăţii de epavă se ridicase iar şi de data asta scoase şi Petre o exclamaţie de spaimă, căci se părea într-adevăr că grozavul cap de mort le rânjea batjocoritor.

— Ştie Dumnezeu – strigă Petre şi se scărpină la ceafă – n-ar fi mai bine să lăsăm pocitania asta în apă? Mai că-mi vine să cred că o fi vreo piază-rea.

— Vorbeşti prostii – zise George, necăjit – să ne speriem de o bucată de lemn? E prea grea ca s-o luăm în barcă, dar o voi ţine eu şi o voia trage după noi. Vezi însă de vâsleşte încet şi cu băgare de seamă.

George întinse mâna şi apucă bucata de lemn, iar Petre începu să vâslească încetişor îndărăt. Tânărul îşi dădu, seamă îndată ca nu va putea trage multă vreme după el povara aceea grea şi strigă lui Petre să înceteze cu vâslitul şi să-i dea ghemul de sfoară pe care Uriaşul îl purta întotdeauna la el.

În vreme ce se aplecă cât mai mult peste margine, ca să lege bucata de epavă de pupa bărcii de aluminiu, amândouă fură împinse mai aproape de ţărm de valurile puternice. Asta n-avea ce să strice însă şi de aceea Petre nici nu vâsli, căci ar fi îngreunat munca lui George.

— Aşa! exclamă, tânărul în cele din urmă şi se ridică – acum poţi vâsli cum ştii tu, Petre – ei, dar ce-a fost asta?

Se-ntoarse repede şi îşi aţinti ochii spre, marginea pădurii, de unde răsunase mârâitul întârâtat al unul tigru.

În George se trezi imediat pofta de vânătoare dar în acelaşi timp îşi dădu seamă că era înarmat numai cu revolverele sale şi astfel ar fi fost prea cutezător lucru să meargă pe uscat şi să se ia la lupta cu fiara. Îi strigă totuşi Uriaşului:

— Nu vâsli, Petre! Poate că vine pe plajă şi atunci voi încerca să-l răpun cu revolverul.

Uriaşul nu se împotrivi deloc. Privi şi el cu băgare de seamă într-acolo, fără să se sinchisească de faptul că barca lor, împreuna cu partea. De epavă ce-o trăgea după sine, era mânată tot mai mult spre ţărm.

— Petre, numai de-ar ieşi afară! şopti George şi trase revolverul. Ce bine-ar fi să ne alegem cu blana lui! După sunetul glasului său întârâtat, trebuie să fie de o mărime neobişnuită.

— Aşa cred şi eu – încuviinţă Uriaşul – ah, ia te uită, domnule George, colo la stânga copacului aceluia uriaş s-a mişcat tufa aia deasă. Dintr-acolo s-a auzit şi mârâitul fiarei, sunt sigur de asta.

George privi cu încordare tufa, care se găsea la vreo douăzeci şi cinci de metri de barca lor.

Aceasta se apropia tot mai mult de plajă şi în cele din urmă se izbi de nisipul alb, iar în urma bărcii venea partea aceea de epavă. George mai privi o dată îndărăt şi se speria iarăşi, căci acum se uita drept în chipul diavolesc al făpturii de înger, care se ridicase deasupra valurilor.

Dar când îşi întoarse ochii şi privi spre pădure, se speria şi mai tare; din tufa deasă asupra căreia îi atrăsese luarea-aminte Petre, se strecurase afară capul uriaş şi partea de sus a trupului unui tigru.

Fiara trebuia să facă parte din clasa „man-eater", cum numesc englezii pe aceşti mâncători de oameni. În deobşte aceştia sunt tigrii mai în vârstă, care nu prea mai sunt buni de vânătoare, sau din aceia care omorâseră cândva un om. Prin asta au învăţat ce pradă uşoară e pentru ei omul, căci, într-adevăr, băştinaşul neînarmat e cu desăvârşire neputincios faţa de atacul acestui „stăpân ai junglei". Şi aceşti „man-eater" obişnuiesc să atace oamenii fără multă şovăială, de îndată ce se află în apropierea lor – nu ca alţi tigri care se dau la om numai atunci când sunt răniţi de acesta, sau când sunt foarte întărâtaţi.

Înainte ca George să poată ridica bine revolverul, tigrul se şi repezise înainte. Când făcu a doua săritură, atât arma lui George cât şi cea a lui Petre detunară în aceeaşi clipă, dar din pricina grabei nu ţintiseră destul de bine. Fiara răgi, dar mai mult de furie.

Petre lăsă repede jos revolverul, puse mâna pe vâsle şi împinse barca de la ţărm. Din pricina „remorcei" ce o tara după ea înainta însă foarte încet.

În schimb tigrul ajunse cu a treia săritură până la marginea plajei. George trase iar, dar dădu greş. În clipa următoare fiara sări în apă şi începu să înoate voiniceşte spre barcă.

Din pricina vâslitului încordat, se întinse prea tare sfoara care ţinea legată de barcă bucata de epavă şi la un moment dat se rupse. Smucitura îl făcu pe George să-şi piardă echilibrul şi era cât p-aci să cadă în apă.

Barca luase vânt şi străbătu câţiva metri ca o săgeată prin apă. Dar Uriaşul îşi pierduse şi el echilibrul şi căzu pe spate.

Înainte ca George să se poala ridica de jos, tigrul întărâtat străbătuse înot distanţa dintre ei. Cu o ultimă săritura îşi înfipse labele pe pupa bărcii şi George, care se arunca repede îndărăt, îşi pierdu din nou cumpăna. Totuşi, pe când cădea izbuti să mai sloboadă un glonţ şi de data asta nu-şi greşi ţinta, căci cartuşul se-nfipse în căpăţâna fiarei, deasupra ochiului stâng.

În aceeaşi clipă barca se răsturnă şi cei doi camarazi căzură în apă.

Îşi dădeau prea bine seama acum că pluteau în mare primejdie, căci chiar dacă fiara fusese atinsă de moarte, tot mai avea destulă putere ca în furia ultimelor clipe să-i sfâşie. De aceea camarazii se afundară cât mai mult şi înotară sub apă cât le îngădui răsuflarea.

Când fură nevoiţi să iasă în cele din urmă la suprafaţă, văzură tigrul la vreo doisprezece metri îndărătul lor. Lovea apa cu furie, dar când îi zări pe cei doi duşmani, mai avu destulă putere să înoate spre ei, cu toate că era grav rănit.

Înota atât de repede, încât camarazii se pregăteau să se lase iar la fund. Mai înainte, însă, George mai aruncă o privire spre submarin şi se miră că acesta nu se apropia deloc. Apoi auzi o detunătură de puşcă, dar nu dinspre submarin, ci din lături. Când privi repede într-acolo, tânărul văzu misteriosul vas care dispăruse cu repeziciune cu puţin înainte de explozia epavei.

Era o corabie cu pânze de culoare închisă, care trebuia să aibă o maşină foarte puternică, deoarece se apropia, cu o viteză extraordinară. George mai putu vedea un bărbat uriaş, care stătea la proră şi tocmai îşi lăsa în jos puşca. Deoarece în aceeaşi clipă auzi îndărătul lui horcăitul tigrului, îşi dădu seamă că nu mai avea să se teamă de el.

În loc să se afunde se-ntoarse repede şi văzu la doi metri îndărătul său tigrul, cărei îşi trăia ultimele clipe.

George ridică braţul drept şi făcu semne de mulţumire omului de pe corabie. Apoi privi iarăşi spre submarin, care stătea tot nemişcat printre rămăşiţele epavei. Trebuiau deci să înoate într-acolo şi să-şi croiască drum printre sfărâmăturile acestea.

O exclamaţie de mirare scoasă de Petre îl făcu pe George să se-ntoarcă. La foarte mică distanţa de ei trecu corabia, care îşi încetinise viteza. Elicea începu să se învârtească înapoi, ridicând talazuri înalte.

Marinarii alergară spre proră, ţinând în mână cângi lungi şi cu uimire George văzu că apucară şi traseră în sus bucata aceea de epavă, care se rupsese de sfoara cu care o legase Uriaşul.

După aceea elicea începu să se învârtească iarăşi înainte, corabia făcu un viraj şi trecu printre cei doi înotători şi resturile epavei. Deodată omul de la proră strigă o poruncă:

— Scoateţi-i afară!

În clipa următoare George se simţi apucat de o cange sub umărul stâng şi târât prin apa. Apoi o altă cange îl apucă sub umărul drept, fu tras până la corabie şi ridicat sus.

La fel se petrecu şi cu Petre, iar peste câteva clipe erau amândoi pe puntea ciudatului vas unde mâini dibace le desprinseră brâurile în care îşi aveau armele.

Petre răcni furios şi vru să se năpustească asupra marinarilor, dar aceştia îl întâmpinară cu revolvere şi mutrele lor erau atât de dârze, încât îţi dădeai seamă lesne că nu era de glumit cu ei.

Înfuriat, George se-ntoarse şi se uită la uriaş, care venea de la proră spre micul, grup. Apoi îndreptă iarăşi o privire rugătoare spre submarin, dar văzu că „Dox”-ul lor stătea tot înţepenit în mijlocul dărâmăturilor. Îşi spuse că trebuie să se fi întâmplat ceva.

În schimb, corabia gonea acum cu o viteză care-l înmărmuri pe George. Submarinul n-ar fi putut s-o ajungă decât punând în funcţiune compresoarele.

Uriaşul acela străin stătea în fata lui şi-l măsura din cap până-n picioare. Faţa lui rasă şi arsă de soare s-ar fi putut numi frumoasă, dar ochii-i negri scânteiau ciudat şi expresia lor era aceea a unui om care nu cunoştea cruţare când i se punea ceva în cale.

— De ce ne-ai luat prizonieri? izbucni George – cine eşti d-ta?

— Eu sunt căpitanul Mors – răspunse uriaşul, calm – şi am dat ordin să fiţi pescuiţi spre a mă încredinţa dacă nu cumva aţi şi descoperit taina, acestui chip cioplit de galion. Dacă nu va fi aşa, atunci vă voit debarca în cel mai apropiat port.

II.
LA CĂPITANUL MORS.

GEORGE PRIVI CU UIMIRE LA CĂPITAN.

Îşi spuse îndată că numele lui era predestinat, adică ales într-adins, căci „Mors” înseamnă pe latineşte „moarte”.

— Hm… după mutra d-tale mirată bag de seamă că nu ştii încă nimic despre taina aceasta – zise uriaşul, cu glasu-i adânc.

— Dac-aş fi ştiut asta vă lăsam să vă vedeţi de treabă, înotând spre submarinul vostru. Ştiu că e vasul căpitanului Farrow, despre care am auzit multe.

— N-avea grijă, tata te va ajunge în curând şi te va trage la răspundere, răspunse George, înfuriat. Te-aş sfătui să stopezi mai bine imediat şi sa mă duci înapoi la ai mei.

Căpitanul Mors ridică la ochi ocheanul, privi câtva timp şi zise:

— Submarinul mai stă printre rămăşiţele epavei. Probabil că i s-a defectat elicea. Aşa dar, nu trebuie sa mă tem de vreo urmărire şi pe de altă parte, e îndoielnic dacă vasul vostru poate alerga atât de repede încât să mă ajungă. Va voi debarca deci în cel mai apropiat port şi până acolo veţi servi pe corabia mea, ca să vă câştigaţi mâncarea. Dar înainte de toate sa cercetăm figura de galion, căci sunt curios să aflu dacă documentele vechi pe care le-am găsit într-o cutie de bronz în epava ieşită la suprafaţa spun adevărul. Mare noroc am avut

că prin explozia ce am provocat-o în interesul navigaţiunii, în general, n-a fost distrusă figura.

— Ah, ai fost jos în epavă? făcu George, cu interes.

— Să nu-ţi închipui însă că a fost frumos, tinere – râse uriaşul – am fost bucuros când m-am văzut iar afară. În schimb ceea ce am găsit e foarte interesant. Dă-ţi seamă şi d-ta dacă nu e aşa! În unul din documente stă scris că în capul figurii galionului se află ascunsă o nestemată de mare preţ, pe care căpitanul a furat-o dintr-un templu indian, acum vreo două sute de ani.

— Ce, o nestemată? făcu George. Atunci ea mi se cuvine mie, căci eu am legat figura de barca noastră, ca s-o aduc pe submarin. Mi-a bătut mie la ochi capul acela, care nu se potrivea cu figura de înger.

— Dar piatra preţioasă tot n-ai fi găsit-o râse uriaşul. Deci, o voi lua eu şi nu-mi pasă câtuşi de puţin că d-ta te împotriveşti.

George îşi dădu seamă că n-avea încotro, căci ei erau doi şi fără arme, pe când ceilalţi erau atâţia. Totuşi, răspunse cu demnitate:

— Bine, domnule căpitan, caută d-ta piatra preţioasă şi păstreaz-o deocamdată. Voi veni eu s-o iau, să n-ai grijă de asta!

Uriaşul căpitan se uita mirat la băietanul aceia care-i vorbea cu atâtea îndrăzneală, apoi râse iar şi zise:

— Foarte interesant! Nu cred însă să fie aşa cum spui. Îţi voi arăta chiar locul unde voi păstra piatra şi vreau să văd cum vei face să te apropii de ea.

Zâmbind, căpitanul Mors porni înainte spre prora corăbiei, urmat de George şi ceilalţi. Pe punte stătea bucata grea de epavă, pe care căpitanul o examină cu privirea, apoi se-ntoarse spre George şi zise:

— Se pare că te interesezi de lucruri din vechime. Asta de aici e o piesă foarte frumoasă, de cel puţin două sute de ani. O voi adăuga la colecţia mea. Ia să vedem acum unde se află piatra.

Începu sa cerceteze cu băgare de seamă capul acela grozav, îşi scoase briceagul şi-l introduse într-o crăpătură ce abia se vedea îndărătul capului. Apoi desprinse faţa de ceafă şi din locul gol dinăuntru scoase la iveală un obiect rotund, pe care-l ridică triumfător.

— Ia te uita, domnule Farrow, documentul acela vechi n-a minţit. Căpitanul nădăjduise că piatra furata îi va aduce noroc dacă o va ascunde în figura galionului, dar eu aş pune rămăşag ca s-a scufundat îndată după asta.

Îndepărtă cu cuţitul învelişul micului obiect, care era format din pânză ceruită. Şi atunci ieşi la iveală un diamant de o frumuseţe nemaivăzută, de o mărime neobişnuita.

— Vino cu mine! zise Mors către George.

— Vreau să mă ţin de cuvânt şi să-ţi arăt unde voi ascunde piatra. Dar îţi repet că voi fi neîndurător faţă de d-ta, dacă te voi prinde că umbli s-o furi.

— Părerea mea este că nu poate fi vorba de furt, dacă voi încerca să-mi iau înapoi diamantul – răspunse George, cu hotărâre – eu am pus stăpânire mai întâi pe figură şi odată cu ea şi pe piatră. Aşa dar, mie îmi aparţine şi d-ta o iei numai în păstrare. Când voi părăsi corabia o voi lua cu mine.

Căpitanul Mors se uită câteva clipe ţintă la George şi privirea lui avea o expresie ameninţătoare. În cele din urmă scrâşni furios:

— Sunt curios să văd cum vei face. Ia seama, domnule Farrow, unui altuia nu i-aş fi îngăduit să-mi spună astfel de cuvinte, căci d-ta mă insulţi, făcându-mă hoţ. L-am stimat întotdeauna pe tatăl d-tale, de aceea te iert pentru aceste vorbe. Să te fereşti însă de a-ţi pune în aplicare planul!

George înţelese că nu se cuvenea să-l mai întărâte pe căpitan, astfel că tăcu şi-l urmă în deschizătură ce ducea în lăuntrul vasului.

Mors îl duse într-o cabină aranjată cu mobile scumpe de mahon. Cu ajutorul unei cheiţe deschise o firidă din perete, îndărătul căreia se ivi o uşă de oţel. Era tezaurul ascuns al căpitanului, în care închise acum diamantul preţios.

— Cele două chei stau noaptea sub perna pe care dorm – zise el către George – şi îţi spun dinainte că am un somn foarte uşor. Ar fi neplăcut pentru dumneata dacă mi-ai turbura somnul. Aşa dar, părăseşte gândul de a fura diamantul.

— Oh – făcu George, râzând – îţi pot spune că abia acum ţin mai mult ca oricând la planul meu.

— Vom vedea noi – spuse Mors – acum să mergem sus pe punte, unde şeful echipajului îţi va spune ce ai de făcut.

George mai aruncă o privire cercetătoare prin cabină. Zadarnic căută însă culcuşul căpitanului şi ca şi când Mors i-ar fi ghicit gândurile, arăta spre o uşiţă foarte bine ascunsă în tapetele de lemn.

— Nu încui uşa niciodată, pentru ca plantonul să mă poată trezi imediat, dacă se întâmplă ceva deosebit – urmă căpitanul.

Când fură iarăşi pe punte, George fu dat în grija şefului de echipaj, Johnston, un englez slăbănog. Nu putuse recunoaşte încă naţionalitatea căpitanului, care deşi vorbea foarte curgător englezeşte, avea totuşi un accent străin.

— Johnston – zise Mors împingându-l pe George înainte – tânărului acestuia trebuie să-i se dea o ocupaţie, până vom ajunge în portul următor. Acolo îl vom debarca.

Johnston îl măsură pe tânăr cu o privire atât de fioroasă, încât George se simţi străbătut de groază. Apoi Englezul zise cu glas tăios:

— De ce să-l debarcăm, domnule căpitan? Să-i dăm drumul peste bord împreună cu tovarăşul său, ca să ne economisim astfel muncă şi timp.

Spuse cuvintele acestea cu glas atât de nepăsător, încât George se-nfioră iarăşi.

— Prostii! – strigă căpitanul, cu asprime – ştii prea bine că sunt împotriva omorurilor zadarnice. Aşa dar, îndeplineşte poruncile mele şi să nu cumva să te atingi de un fir de păr de al domnului Farrow, sau al însoţitorului său.

— Atunci să-i băgăm în sala maşinilor – zise Johnston – tot se plânge maşinistul Berry că lucrează prea mult. Tânărul Farrow şi însoţitorul său sunt de pe un submarin, aşa că se vor pricepe să umble cu motoarele Diesel.

— S-o fi plângând Berry, pentru că e leneş – zise căpitanul – în sfârşit, dă-i la maşini! Or şti ei să se apere împotriva lui, dacă va fi nevoie. Diseară vom ajunge la Segli, unde îi vom putea debarca. Aşa, dragă domnule Farrow – se adresă el, zâmbind, lui George – până acolo nu cred să ai prilejul să scoţi diamantul din tezaurul meu.

— Voi încerca totuşi – răspunse George, liniştit – acum însă îmi voi îndeplini serviciul la maşini, căci motoarele mă interesează mult şi astea de pe corabia d-tale par să fie foarte puternice.

— Are să se bucure Berry dacă te interesează atât de mult motoarele, zise Mors râzând. Numai să nu-ţi arăţi prea mult interesul faţă de el.

Johnston făcu semn lui Petre, care stătea rezemat de parapet, apoi îi duse pe cei doi camarazi în sala maşinilor. Cu prilejul acesta George făcu constatarea că pe puntea mijlocie nu există nici o legătură între partea dinainte şi cea dinapoi a vasului. În schimb dedesubt era cala, care se întindea cât ţinea vaporul.

Johnston deschise o uşiţă de fier, care ducea în sala maşinilor şi răcni, ca să întreacă zgomotul motoarelor:

— Berry, vino afară, îţi aduc ajutoare!

După câteva clipe se ivi în uşă o făptură, care nu-i plăcu lui George de la întâia vedere. Era un bărbat mai în vârstă, mic la trup, cocoşat şi pipernicit, care privi cu răutate la cei doi camarazi. Închise la loc uşiţa de fier îndărătul său şi întreba, cu glas piţigăiat:

— Ce, îmi aduci ajutor? Şi-a schimbat căpitanul părerile, aşa dintr-odată? Şi încă nu unul? Johnston, asta nu miroase a bine.

— Poţi fi liniştit, e totul în regulă. Ăştia doi vor fi debarcaţi la Segli şi i-am pescuit în mare când tocmai îi şterpeliseră căpitanului de sub nas un obiect de mare preţ.

— Şi cu toate astea îi lasă liberi? întrebă cocoşatul, mirat.

— Păi vezi că e vorbă de fiul căpitanului Farrow şi de un marinar de pe submarinul acestuia – răspunse Johnston.

Berry se dădu cu un pas îndărăt şi se holba la George câteva clipe. Apoi sclipi o scânteie de furie în ochii săi, gura i se schimonosi şi scrâşni:

— Care va să zică dumnealui e fiul căpitanului Farrow! Asta mă bucură, mă bucura foarte mult… Ei, Johnston, atunci trebuie să-mi iau pistoalele, căci neînarmat n-aş vrea să rămân singur cu ăştia doi în sala maşinilor; s-ar putea întâmpla o nenorocire…

Dispăru repede iarăşi pe uşa pe care ieşise, iar Johnston, care se făcea că se joacă cu patul revolverului ce-l purta la brâu, zise batjocoritor:

— Berry are dreptate, în dv. nu se poate avea încredere. Dealtminteri vă pot spună că iubeşte mult numele Farrow. Dar las că veţi vedea singur domnilor.

Berry se ivi iarăşi şi făcea o impresie comică cu brâul lui lat, de care atârnau două pistoale cât toate zilele.

— Hai, intraţi înăuntru la maşini! porunci el cu voce aspră – conductele de aburi trebuiesc îmbrăcate cu asbest – asta e o muncă tocmai ce se potriveşte pentru voi.

George îşi dădu seama acum că omul acesta eră într-adevăr o primejdie mare pentru ei, căci lucrul cu care îi însărcinase era aproape cu neputinţă de îndeplinit. Cum puteau ei, în vreme ce maşinile funcţionau, să înfăşoare cu asbest ţevile fierbinţi?

Nu spuse însă nimic, ci intră liniştit în sala maşinilor. Interesul îi fu atras imediat de cele două motoare uriaşe, pe care nimeni nu le-ar fi bănuit pe corabia aceasta.

Deodată se pomeni cu o lovitură în coaste, se întoarse fulgerător şi-l văzu pe maşinist care-l privea plin de ură, ţinând mâna dreaptă încleştată pe patul revolverului.

— Ia-o înainte! răcni Berry – uite colo fâşia de asbest. În partea aia de jos s-a desprins învelitoarea de pe ţevi, Daţi-i drumul repede, căci mai am şi altă treabă pentru voi.

George se uită cercetător la Petre. Îl întreba din ochi dacă să îndeplinească treaba asta, riscând să se aleagă cu mâinile arse. Uriaşul privi tubul gros, apoi se-ndrepta spre maşinist şi-l întrebă, răstit:

— Vrei într-adevăr să facem ce spui?

Berry trase imediat pistoalele de la brâu, se dădu înapoi cu un pas şi răcni:

— La lucru şi nu cumva să cutezi să te apropii de mine!

— Ei bine, atunci vom opri motorul, strigă Petre şi, înainte ca maşinistul să-l poată împiedeca, se apropia de tabloul de distribuţie şi trase în jos manivela care oprea maşina. Se opri liniştit în loc şi-l privi pătrunzător pe Berry.

Cocoşatul rămase ca încremenit. Putea bănui lesne ce se va întâmpla acum, căci corabia îşi micşorase pe dată viteza la jumătate. Şi glasul tunător al căpitanului se şi auzi în porta-voce:

— Berry, ce s-a întâmplat?

Înainte ca maşinistul să poată răspunde, George strigă în tub:

— Ne-a dat ordin să lucrăm în conducta de aburi, în timp ce funcţionează motorul, dar noi l-am oprit.

Abia acum îşi recăpăta glasul Berry.

— Lasă că v-arăt eu! răcni el şi începu să rotească pistoalele în aer. Înainte, puneţi imediat motorul în funcţiune!

— Stai, Berry! tună glasul căpitanului. Viu jos.

Peste câteva clipe uşa de fier se deschise cu putere şi căpitanul Mors dădu buzna în sala maşinilor.

III.
GEORGE IA DIAMANTUL?

TÂNĂRUL NICI NU BĂGĂ ÎN SEAMĂ aproape potopul de înjurături cu care uriaşul îl copleşi pe maşinist. El chibzuia cu înfrigurare cum îi fusese cu putinţă căpitanului să ajungă, atât de repede de pe puntea de comandă în sala maşinilor.

În nici un caz nu se putuse folosi de scara care ducea de pe punte; trebuia, aşadar, să existe, o legătură tăinuită între puntea de mijloc şi cală. Şi această trecere nu se putea să fie decât aici, la pupa corăbiei.

Faptul acesta era de mare însemnătate pentru planul său de a lua piatra din cabina căpitanului.

Cu bucurie mai băgă de seamă că Mors nici nu se preocupa de oprirea motorului şi de micşorarea vitezei corăbiei, provocată de asta. Aşa că nu va putea ajunge la Segli înainte de a se însera şi George nu-şi: putea aduce la îndeplinire planul decât pe-ntuneric.

Căpitanul se-ntoarse acum spre dânsul şi zise:

— Bine aţi făcut, domnule Farrow. Haide, Berry, fă tu singur treaba. Înfăşură la loc fâşia cea veche.

Maşinistul tremura de furie, dar n-a cutezat sa se împotrivească ordinului căpitanului.

Cei doi camarazi observată cu atenţie cum maşinistul trebăluia la conducta fierbinte, scoţând câte un geamăt din când în când sau o înjurătură. Lucrul nu dură mult şi când Berry sfârşi, Mors îi zise:

— Domnule Farrow, dumneata şi tovarăşul d-tale desigur că va pricepeţi la motoare, în orice caz mai mult decât Berry. Examinaţi, vă rog, maşinile şi dacă descoperiţi ceva care nu e în regula, spuneţi-i lui Berry ce are de făcut. Haide, ce mai stai! Să-ţi arate dumnealor ce e de făcut şi pune-te pe lucru cu sârguinţa! Ştii tu bine ea te-am luat la ochi de mult, căci prea mi te-ai lenevit de la un timp încoace.

Maşinistul tremură iar de o furie stăpânită, dar căpitanul râse, se-ntoarse spre cei doi camarazi şi pe când se-ndrepta spre uşă, le zise:

— Acum puneţi din nou în funcţiune al doilea motor, căci vrem s-ajungem încă din astă-seară la Segli, unde vă veţi recapătă libertatea.

După ce Mors părăsi sala maşinilor, George şi Petre se priviră o clipă în tăcere, apoi izbucniră în râs. Dar tânărul deveni repede serios şi zise Uriaşului:

— Petre, asta e o dovadă ca de sigur se simte omul acesta misterios. Ne lasă aici jos să facem ce vrem…

Fără să-l ia în seamă pe cocoşatul care tremura. Se furie, ei începură să examineze cu atenţie cele două motoare. Puseră din nou în funcţiune pe cel oprit şi corabia începu iar s-alerge cu viteza dinainte.

Berry se aţinea mereu prin apropierea celor doi camarazi şi se vede că vroia să-i împiedece cu orice preţ să stea de vorba. Dar George izbuti, totuşi, să-i spună Uriaşului:

— Petre, trebuie să oprim un motor pentru mai multă vreme.

Arătă repede spre unul din ventilurile enorme şi strigă tare, ca, să audă Berry:

— Cred că ventilul acela nu e bine înşurubat. Da, da, ies aburi, la dă-ncoace nişte ulei, Berry!

George turnă puţin la îmbucătura ventilului şi când se iviră băşici, strigă:

— Aşa e, răsuflă. Trebuie să oprim motorul şi Berry va face reparaţia cuvenită.

Înainte ca maşinistul să se poată împotrivi, George se repezi la porta-voce şi strigă:

— Domnule căpitan, trebuie să opresc din nou motorul, căci răsuflă un ventil şi l-am pus pe Berry să-l repare.

— Cât va dura reparaţia?

— Ca la vreun ceas, poate şi mai puţin. Se poate să mai răsufle şi alte ventiluri. Văd că motoarele au cam fost neglijate.

— Bănuiam eu asta, Berry ăla e un leneş fără pereche. Hm… un ceas…. Asta înseamnă că micşorând viteza nu vom ajunge la Segli înainte de a se întuneca. Oho, văd eu acum la ce te gândeşti d-ta, şmechere! Vrei să iei diamantul pe-ntuneric. Bine, tinere, n-am nimic împotrivă, pune-l pe Berry să repare toate ventilurile, nu mi-e teamă că vă veţi aduce la îndeplinire planul.

— Nici nu mă mai gândeam la asta.

Zâmbind se duse de opri un motor şi ordonă lui Berry să deşurubeze ventilul. Scrâşnind de furie, maşinistul se puse pe lucru.

— Petre, bagă de seamă să iasă treaba cum trebuie – zise tânărul – în vremea asta eu voi cerceta ventilurile celuilalt motor.

Se-ndreptă spre cealaltă maşină fără să fie observat de Berry, aşteptă acolo câteva clipe, apoi se furişă cu băgare de seamă spre uşa şi se strecură afară.

Acum era vorba, în primul rând, să dea de o uşa tăinuită a cărei existentă o bănuia.

Din fericire, marinarii nu-i luaseră ceea ce avea prin buzunare, aşa că după ce închise încetişor uşa în urma lui, scoase lampa de buzunar şi o aprinse. Gangul din cala nu ducea prin mijloc, ci spre babord. Se îndreptă, deci, spre dreapta şi privi cu băgare de seamă la lăzile şi butoaiele ce erau acolo.

Deodată îi atrase luarea-aminte un butoi care se afla în apropierea uşii ce ducea în sala maşinilor.

Aproape fără sa vrea, George bătu cu degetul în capacul butoiului şi văzu cu uimire că suna a gol.

Se aplecă repede peste dânsul, îşi scoase briceagul său mare şi încercă să ridice capacul.

Surprinzător de repede şi uşor izbuti să facă treaba aceasta, apoi intră înăuntru în vas şi trase capacul după el. La lumina lămpii de buzunar văzu că partea de jos a butoiului n-avea fund, în schimb era acolo o încăpere liberă, în ai cărei perete se afla o uşiţă.

Câteva clipe George stătu pe gânduri, apoi deschise cu hotărâre uşiţa şi dădu de un gang îngust, care ducea vertical în sus. O scară de fier, fixată în peretele din faţa uşii, servea la urcat şi coborât.

Tânărul urcă imediat scara şi la lumina lămpii pe care o ţinea în mâna stângă, descoperi pervazul unei uşi tăinuite la

capătul scării. Cu experienţa lui în asemenea lucruri, găsi repede mecanismul uşii, pe care izbuti s-o ridice în sus.

După cum bănuise, se afla în cabina căpitanului. Îşi încordă auzul şi de sus ajunse pană la el vocea acestuia. Liniştit oarecum se apropia de tezaur, dar văzu îndată că n-ar fi putut deschide nici măcar uşiţa de lemn din perete fără cheia potrivită. Apoi venea uşiţa de oţel dinăuntru…

George închise la loc uşa tăinuită pe unde intrase, spunându-şi că dacă Mors ar intra deodată în cabină, nu trebuia cu nici un chip să vadă deschizătura aceea căscată. Cât despre el, George, va găsi o ascunzătoare unde să se poată pitula repede.

Tocmai privea în jurul său ca să găsească o astfel de ascunzătoare, când auzi paşi greoi care coborau scara care ducea de pe punte. Venea căpitanul Mors.

Văzând că nu găseşte un ungher unde să se pitească, George sări repede spre uşa care ducea în micul dormitor şi intrăm înăuntru.

Mors păşi în cabină – George băgă de seama cu bucurie că îşi scoate legătura de chei şi deschide tezaurul. Din dulăpiorul de oţel scoase un teanc de hârtii şi se duse cu ele la masa de scris lipită de peretele unde era ferestruica.

Tânărul ascultă cu încordare şi auzi fâşâitul de hârtie, apoi zgârieturi repezi – ceea ce însemna că Mors scria.

Un gând îi fulgeră prin minte şi, fără să stea mult la cumpănă, deschise uşiţa prin care intrase în dormitor. Aceasta era atât de bine unsă că nu făcu nici cel mai mic zgomot. Căpitanul stătea cu spatele la el, scriind de zor.

Din doi paşi uşori George fu lângă tezaur şi, în clipa următoare, ţinea în mână piatra preţioasă asupra căreia socotea că are drept. Apoi cu aceeaşi băgare de seamă, se strecură înapoi în dormitor şi închise uşiţa în urma lui.

Aici se ascunse repede sub pat şi rămase în aşteptare. După câtva timp auzi paşii căpitanului îndreptându-se spre tezaur şi, cu mare uşurare constată că acesta închise repede întâi uşiţă de oţel, apoi pe cea de lemn.

Dar deodată inima începu să i bată cu putere lui George, căci uşa dormitorului se deschise şi Mors intră înăuntru.

Tânărul se lipi cât putu de perete, abia cutezând să respire. Mors se opri în faţa patului, îşi scoase: tunica pe care o aruncă pe culcuşul sau, apoi îşi îmbrăcă o altă haina, probabil, după cum ghici George din mişcările lui.

În cele din urmă, căpitanul părăsi dormitorul, străbătu cabina cealaltă şi închise uşa cu zgomot.

Fără să stea o clipă la gânduri, George ieşi repede din ascunzătoare, trecu în încăperea cealaltă şi ridică repede uşa

tăinuită.

Când se strecură iarăşi în sala maşinilor, tocmai auzi vocea tunătoare a căpitanului în porta-voce:

— Domnule Farrow, grăbeşte-te cu motorul! Peste un sfert de ceas vom avea un taifun grozav, astfel că avem nevoie de amândouă maşinile. Mai durează mult?

Petre observase, fireşte, că George dispăruse de câtva timp din sala maşinilor. Sări repede îndărătul motorului, râse când îl văzu pe George şi-i zise:

— Peste zece minute ventilul e în ordine.

Tânărul se apropia de porta-voce şi răspunse căpitanului că peste zece minute vai funcţiona şi al doilea motor.

— Bine – răspunse Mors – dacă îţi face plăcere veţi veni apoi pe punte. Când bântuie taifunul e mai bine aici decât colo jos în sala maşinilor. Dar tovarăşul d-tale trebuie să rămână jos, căci n-am încredere în Berry în astfel de situaţiuni primejdioase.

Dar tânărul nici nu se gândea să se despartă de Petre. Îl luă de o parte şi-i şopti în ureche:

— Petre, am pus mâna pe piatra preţioasă şi trebuie să vedem să părăsim vasul cât mai curând. Taifunul ne va întârzia mult, astfel că vom ajunge la Seglia abia în toiul nopţii şi atunci cu siguranţă că Mors nu ne va lăsa să debarcăm. Cât priveşte piatra, o va căuta el înainte, n-avea grijă. Probabil că va trebui să ne ascundem în aşa fel încât să nu ne găsească nimeni.

Petre râse, apoi se duse iar la motor şi ajuta maşinistului să aşeze la loc ventilul. După cinci minute treaba era gata şi George puse în funcţiune motorul.

Viteza corăbiei spori imediat, dar numai după câteva minute începu să se simtă apropierea taifunului, căci vasul se clătină deodată sub o răbufneală de vânt. George se uita tocmai la Berry şi văzu că chipul căruia se îngălbenise de moarte.

Probabil că maşinistul suferea de răul de mare, de care nu sunt feriţi uneori atici chiar cei mai bătrâni marinari, în timpul furtunilor mari. Sau să fie altceva?…

George se duse la al doilea motor şi-l mai cercetă odată din fugă. Petre îl urmase şi când furtuna făcu sa se zguduie vaporul pentru a doua oară, George îi spuse:

— Petre, am impresia că Berry ăsta se teme grozav. Să vezi că va deveni o cârpă când vasul va începe să joace pe valuri. Atunci va trebui să încercăm săi punem mâna pe armele sale.

Uriaşul nu mai avu răgaz să răspundă căci o nouă răbufneală de vânt aplecase corabia pe o parte. De data asta înclinaţia era atât de mare, încât George se temea ca vasul să

nu se răstoarne. Ţinându-se îmbrăţişat cu Petre se încleştară amândoi de un drug şi când vasul îşi reluă iar poziţia dreaptă, băgară în seamă că făcea un viraj spre tribord. Căpitanul Mors cârmea aşa dar de-a dreptul în centrul taifunului, în acelaşi timp se auzi glasul său în porta-voce:

— Domnule Farrow, ţine maşinile sub toată presiunea, căci vine taifunul.

Tânărul se repezi la porta-voce şi răspunse:

— Bine, căpitane Mors, vom face tot ce ne va sta în putinţa.

George şi Petre se-ndreptară apoi spre maşini şi deschiseră şi mai mult supapele. Motoarele începură imediat să se învârtească cu mai multă repeziciune.

IV.
AVENTURI PRIMEJDIOASE.

NU TRECU MULT şi taifunul se abătu cu toată furia asupra corăbiei.

În sala maşinilor era un adevărat iad de zgomote. George îl căută din ochi pe Berry şi-l descoperi zăcând într-un ungher. Din pricina vreunei scuturături mai puternice fusese zvârlit acolo probabil. Tânărul atrase atenţia lui Petre asupra lui şi amândoi şi se îndreptară, clătinându-se, spre el şi-l ridicară de jos.

Dar soarta lui Berry se şi împlinise: în cădere se izbise cu tâmpla de un fier şi-şi sfărâmase ţeasta. George îi desprinse imediat brâul cu arme.

— Ţine şi tu un pistol de al lui, Petre! Cred că e mai bine să ieşim din sala maşinilor, căci cilindrul nu va mai ţine mult. Berry pare să fi neglijat foarte mult lagărele şi noi nu mai putem ajuta acum. Haide, să ne luăm armele, căci nu vreau să pierd cu nici un preţ pumnalul Sanjei. Am văzut bine că Johnston a luat brâul meu şi l-a dus în cabina lui. Brâul tău îl are un marinar gras.

— Ştiu, scrâşni Petre. L-am luat eu la ochi pe individ, cabina lui e aproape de aceea a lui Johnston. Hai să mergem, domnule George, situaţia devine primejdioasă aici jos şi tot nu putem face nimic dacă se opreşte un motor.

Mugetul înfiorător al furtunii se auzea lămurit prin porta-voce. Dar glasul căpitanului întrecu până şi aceasta larma grozava:

— E totul în regula, domnule Farrow?

— Motoarele funcţionează bine, dar Berry s-a izbit cu capul de un fier şi a fost omorât.

— Veniţi sus, răcni Mors pe care moartea maşinistului sau nu părea să-l îndurereze deloc. Nu izbutim sa ne îndepărtăm de uscat şi ma tem ca se rupe elicea. Ah! Colo e salvarea! se întrerupse el deodată.

— Haideţi sus, trebuie sa întorc, corabia.

George şi Petre se priviră îngroziţi. Înnebunise oare subit căpitanul? În toiul taifunului vroia să-ntoarcă vasul? Asta însemna pieirea.

În vreme ce se îndrepta spre uşă, corabia se aplecă mult pe o parte. Aşadar căpitanul îndeplinea într-adevăr manevra aceea nebunească de a întoarce vasul în toiul furtunii dezlănţuite.

George deschise repede uşa spre cală.

Era bucuros acum că descoperise gangul secret care ducea spre cabina căpitanului, căci prin cală n-ar fi putut trece fără să fie zdrobiţi de lăzile şi butoaiele care se rostogoleau.

Când George intră în cală auzi un sunet care-l făcu să se oprească în loc. Era un şuierat de o tărie extraordinară şi care răsunase din apropiere. Tânărul cunoştea sunetul acesta, căci îl auzise cândva în pădurile Sumatrei.

Era ţipătul pe care-l scot urangutanii când sunt întărâtaţi.

— Petre, un „Majas”! strigă George, folosindu-se de numirea pe care o dau băştinaşii din Borneo maimuţei antropoide. Haide repede, cunosc eu ieşirea secretă din cală.

În aceeaşi clipă se auzi un răget ca acela al unui taur întărâtat. Era al doilea răget pe care obişnuieşte să-l scoată urangutanul când e mai înfuriat.

George aprinse repede, lampa de buzunar şi atunci văzu, la vreo zece metri depărtare, în faţa unei cuşti distruse, făptură grozavă a unui urangutan uriaş.

— Petre, repede în butoiul acela din dreapta! Strigă tânărul. Nu te codi, capacul se ridică lesne!

— Domnule George, repede, eu voi acoperi retragerea! strigă Petre. Haide, ia-o d-ta înainte!

— Nu, Petre, am luat la ochi monstrul, ia-o tu repede înainte, nu poţi greşi drumul. Grăbeşte-te însă, căci mă tem ca vrea să atace.

Uriaşul nu se mai împotrivi şi intră repede în butoi. Când George îi auzi glasul înăbuşit, spunând că totul e în regulă, intră şi el în butoi.

Nu-şi mai luă timp să pună la loc capacul, temându-se să nu fie înhăţat de dihanie. Cu chiu cu vai, avându-l pe Uriaş înaintea sa, străbătură drumul până în cabina căpitanului, de unde se puteau urca sus.

Când George sări pe punte, fu zvârlit într-o parte de o răbufneală puternică de vânt şi se izbi de un om. Auzi o

înjurătură şi când întoarse privirea îl văzu pe Johnston. Curagiosul tânăr îşi dădu seamă îndată că ivirea lui bruscă prin deschizătura aceasta îl va trăda că găsise ieşirea tăinuită.

Englezul trebuia redus la tăcere neapărat, de aceea George nu şovăi mult şi izbi cu patul revolverului în tâmpla şefului de echipaj. Acesta se prăbuşi pe punte, iar tânărul porni repede înainte, căci furtuna tocmai slăbise câteva clipe.

La cârmă văzu făptura uriaşă a căpitanului Mors. Taifunul îngrămădise nori atât de negri pe cer, încât s-ar fi putut credea ca e noapte, deşi cu puţin înainte soarele de dimineaţă strălucea pe cer.

George examina situaţia şi îşi dădu, seama de planul îndrăzneţ al căpitanului, care într-adevăr era singurul ce putea aduce salvarea. Mors descoperise îmbucătura unui fluviu lat şi cutezase sa întoarcă vasul în toiul taifunului, îndreptându-l spre fluviul acela.

George se apropia de căpitan şi privi cu încordare spre gura fluviului, de care se apropiau vertiginos. Deodată se simţi apucat de braţ şi Petre îi răcni în urechi:

— Domnule George, urangutanul!

Tânărul uitase cu totul de uriaşa maimuţă. Se-ntoarse fulgerător şi o văzu apropiindu-se. Dihania scoase iar un răcnet de furie, ceea ce-l făcu şi pe căpitan să se-ntoarcă repede.

Primejdia pentru dânsul era mai mare şi dându-şi seamă de asta scoase în grabă revolverul, trase două gloanţe, urangutanul scoase iarăşi un răcnet înfiorător şi în clipa următoare se repezi înainte şi-l înhăţă pe Mors.

Arma acestuia, detună iarăşi, apoi căpitanul se rostogoli spre bord, împreună cu dihania muribundă, care se încleştase de dansul. Petre se repezi ca să-l scoată pe căpitan din ghearele fiarei, în vreme ce George trecu la cârmă, căci corabia ameninţa să se răsucească în loc.

Tânărul ţinu direcţia de-a dreptul spre gura fluviului. Cei câţiva metri care mai despărţeau corabia de ţărm fură străbătuţi la repezeală, când se aştepta că vasul să între în fluviu, se iscă o smucitură groaznică, urmată de pârâitul lemnăriei vaporului. După cum se temuse George, acesta se împotmolise deci într-un banc de nămol sau nisip.

Deodată tânărul simţi că-i zboară cârma din mână şi-şi dădu seama că valurile o rupseseră. Acum vasul era în voia furtunii dezlănţuite.

George se repezi spre parapet, unde căpitanul tocmai se ridica cu greu, sprijinit de Petre. Îl cotonogise rău urangutanul, dar, voinic cum era, învinse repede durerile şi

după câteva clipe stătea iar liniştit şi hotărât, privind în jurul său.

Dar încă o făptură se mai ridicase în apropiere. Era Johnston, care îşi venea în fire cu încetul de pe urma loviturii date de George.

Englezul scoase un răcnet de furie, smulse revolverul de la brâu şi se năpusti asupra tânărului.

Făcând aceasta, trecu însă pe, lângă trupul nemişcat al urangutanului, în care viaţa nu se mai stinsese cu totul. Laba enormă a dihăniei se deschise şi înhăţă piciorul englezului, care căzu în nas, scoţând un ţipăt de durere. Capul i se izbi de scândurile punţii şi după ce se zvârcoli puţin, rămase nemişcat.

Petre şi George alergară îndată într-acolo şi încercară sa desprindă, piciorul şefului de echipaj din strânsoarea uriaşei maimuţe. Aceasta era acum moartă de-a binelea, dar îşi încleştase ghearele atât de tare încât nici puterea uriaşă a lui Petre nu fu în stare să le desprindă.

Văzând cum stau lucrurile, George tăia, cu cuţitul vinele labei urangutanului şi astfel izbuti să elibereze piciorul englezului. Căpitanul Mors, care se apropiase, răcni:

— Dar ce a avut? De ce vroia să se repeadă la d-ta?

George înălţă din umeri. Privi din nou spre malul fluviului, căci valurile năprasnice zgâlţâiau cu atâta putere scheletul corăbiei, încât acesta n-o mai putea duce mult. Deodată, însă, simţi o zdruncinătură, puternici şi în clipa următoare Petre răcni:

— Ne-am liberat!

Într-adevăr, forţa elicei şi izbiturile valurilor, unite cu furia taifunului, împinseră corabia de pe banc. Ea începu să gogească şi căpitanul se repezi la cârmă, deşi era rănit pretutindeni. George, însă, îi strigă lui Petre:

— Cârma e ruptă şi ne vom izbi de cel dintâi cot al fluviului. Fii pregătit să putem sări imediat de pe vas.

Cu viteza ameţitoare corabia porni în cotituri pe fluviu, de-a dreptul spre. Malul care se arăta la un cot apropiat. George şi Petre se ţineau din toate puterile de parapet şi în curând se produse, ciocnirea ce era de prevăzut şi care-i smulse de la locul lor, zvârlindu-i tocmai la proră.

Asta se potrivea de minune. Fără să ţie seamă de strigătele marinarilor, ci se săltară peste parapet şi săriră jos.

Înainte de a fi putut ajunge în desişul apropiat detunară de pe corabie câteva împuşcături de revolver şi gloanţele trecură pe lângă capelele lor. Apoi se auzi glasul tunător al căpitanului:

— Nu trageţi, căci domnul Farrow va veni singur înapoi să-şi ia diamantul! Nu-i aşa, domnule Farrow?

Ajuns în faţa unei tufe, George, se-ntoarse, privi rânjind spre căpitan, care stătea la proră şi clatină capul.

Tânărul intră apoi în fugă în desiş, urmat de Petre şi amândoi îşi urmară drumul, înlăturând piedicile din cale.

V.
FUGA.

— PETRE, trebuie sa încercăm neapărat să ajungem la coasta! zise George, în vreme ce reteza de zor nişte mărăcini. Mă tem numai că Mors ne va tăia calea.

— Ar fi mai bine să pătrundem adânc în pădure – propuse Uriaşul – căci cu siguranţă că asta nu va bănui el. Va trebui să căutăm însă să nu lăsăm urme, dar în desişul ăsta e aproape cu neputinţă.

— Da, croim un drum pentru urmăritorii noştri, încuviinţă George. Am făcut o mare prostie, Petre, zău aşa! Ar fi trebuit să-l las pe căpitan să creadă că n-am luat încă piatra preţioasă şi prin asta i-am fi lăsat cu mult în urmă. Acum însă nu se mai poate îndrepta greşeala. Trebuie să-ncercăm sa ajungem pe malul fluviului, unde vom putea înainta mai bine şi pe de altă parte nu vom lăsa urme.

— O bucată am putea merge şi prin apă propuse Uriaşul. În felul acesta ştergem urmele cu totul.

— Minunat, aşa vom face! exclama George. Mi-a venit acum o idee care ne va duce la izbândii fără doar şi poate. Hai înainte, putem duce urma fără teama până la fluviu – apoi sa ne-ntoarcem prin apă, în aşa fel ca sa fim în apropierea corăbiei. Acolo cu siguranţă că nu ne va bănui căpitanul, pe când îl vom ţine sub observaţie pe el şi oamenii săi.

Porniră apoi spre dreapta, către mal, dar desişul devenea aici tot mai încâlcit.

Deodată ajunseră pe o potecă de animale. Trebuia să fi fost croită de un rinocer, atât de înfundate în pământ erau tufe întregi.

Cei doi camarazi nu stă tură mult la gânduri. Cu revolverele în mână păşiră înainte pe potecă, spre fluviu.

George mergea în frunte. De-odată auzi un zgomot slab de tot în desişul care se înălţa ca un zid de amândouă părţile potecii.

Camarazii se opriră îndată şi ridicară revolverele. Un foşnet uşor în faţa lor, apoi se rostogoli pe potecă – venind dinspre partea stângii a desişului un trup negru. Era un animal de mărimea unui căţel… Dar George şi Petre păliră văzându-l,

căci era un pui de panteră neagră, în fiecare clipă se putea ivi mama şi ea va porni imediat la atac ca să-şi ocrotească odrasla.

Camarazii rămaseră locului, tăcuţi, plimbându-şi privirile de jur-împrejur. Dacă puiul de panteră ar fi strigat, atunci mama s-ar fi ivit cu iuţeala fulgerului.

Zgomote slabe ajungeau până la urechile lor. Alţii nici nu le-ar fi auzit, dar George şi Petre, cu auzul lor ascuţit, îşi dădură seamă îndată că venea căpitanul Mors cu oamenii săi.

— Cred că cel mai bun lucru e să ne furişăm îndărăt! şopti George tovarăşului său.

— Dacă ne întâlnim cu căpitanul, nu vom avea încotro şi va trebui să luptăm. Duşmanul din faţa noastră e mai primejdios decât celălalt.

— Devine neliniştit puiul – zise Petre – cred că e prea târziu. A! Uite-o pe maică-sa!

Un mârâit aspru se auzi din desiş, la cei mult douăzeci de metri de potecă. Dar, era prea târziu pentru a se reîntoarce! Vor trebui deci să se ia la luptă cu fiara.

Puiul de panteră se nelinişti şi mai mult când auzi mârâitul maică-si. Întorcea capul când la dreapta, când la stânga, ca şi cum ar fi chibzuit încotro să fugă. Dar când auzi încăodată glasul acela care îi era cunoscut, se strecură prin frunziş şi se făcu nevăzut.

Cei doi camarazi răsuflăm uşuraţii. Scăpaseră de o primejdie grozavă. Daca puiul n-ar fi ascultat de chemarea mamei sale, aceasta ar fi venit sa vadă ce e cu el şi atunci nenorocirea ar fi fost inevitabilă.

Pentru moment primejdia era deci înlăturată, deşi, totuşi, foarte aproape. Pantera mamă îşi avea probabil vizuina acolo şi va băga de seamă când un om sau un animal Va trece pe potecă. Dar George, deşi cunoştea primejdia aceasta, nu şovăi o clipă să meargă mai departe.

Cei doi camarazi ajunseră la fluviu, a cărui suprafaţă era acoperită de spumă din pricina taifunului. George intră cu băgare de seamă în apă, care-i ajungea până la genunchi şi porni pe calea întoarsă, spre corabia care stătea la cotitura fluviului.

Taifunul nu-şi putea desfăşura aici toată puterea, căci copacii îi slăbeau furia. Totuşi, George avu mult de luptat ca să înainteze.

În cele din urmă camarazii ajunseră la cotitura fluviului. Dacă străbăteau desişul, trebuiau să ajungă la corabia care se împotmolise acolo.

George descoperi o spărtura îngustă între doua tufe mari şi se strecură printr-însa.

Desişul acesta nu era atât de încâlcit. Se mira tocmai de asta, când Petre îi şopti:

— Parcă s-ar mâi fi strecurat oameni pe aici.

Poate niscai vânători, dar de asta nu ne pasă nouă. Hai să mergem înainte, trebuie s-o ţinem acum ceva mai pe dreapta, ca să trecem, pe lângă corabie.

Despre căpitan şi oamenii săi, cei doi camarazi nu mai ştiau acum nimic. Se sărea deci că le pierduseră într-adevăr urma. Nici marinarii care rămăseseră pe corabie nu dădeau vreun semn de viaţă.

Drumul prin desiş era bun, dar când ajunseră cam prin dreptul locului unde se află corabia, la vreo două zeci de metri de ea, deveni dintr-odată mai încâlcit.

— Aş pune rămăşag că prin partea pe unde tocmai am trecut se aflaseră oameni, sau mai sunt chiar şi acum, zise Petre, în şoaptă. Poate că Mors a debarcat adesea pe aici, din vreun motiv oarecare şi atunci o fi cunoscând ţinutul şi ne-ar putea ajunge din urmă.

— Nu ne vom da noi bătuţi atât de uşor, zise George, cu hotărâre. Dar ia ascultă, zgomotele astea îmi dau de bănuit. Să fie oare animale?

— Or fi sălbateci, răspunse Petre, după ce ascultase cu încordare.

— Cu ăştia sfârşim noi repede – zise tânărul – hai să mergem mai departe, trebuie s-ajungem cat mai repede la coastă.

Zgomotele ciudate se auziră iar şi George zise:

— Da, Petre, cred că ai dreptate, or fi sălbateci care probabil vânează, pe aici. Săi nădăjduim că ne-or lăsa în pace. Ia o înainte, dar cât mai încet şi cu băgare de seama.

Cu cât înaintau, cu atât deveneau însăşi mai neliniştiţi, căci zgomotele suspecte se înmulţeau. În cele din urmă George se opri iar şi şopti:

— Petre, suntem încercuiţi. I-ascultă! Acum ne-au tăiat şi drumul spre coasta. Tare mă tem că am dat de dracu!

— Aşa mi se pare şi mie, făcu Uriaşul, îngrijorat. Poate tot e mai bine să ne întoarcem la corabie. Dacă fi dai înapoi căpitanului diamantul, va fi mulţumit şi pe bordul vasului ne putem apăra mai bine împotriva sălbatecilor.

— Ai dreptate, zise George, şovăind. Totuşi, nu-mi place calea asta, căci ma tem ca nu voi mai avea după aceea vreun prilej să capăt piatra preţioasă. Hai să-ncercăm totuşi să răzbim până la coastă.

Uriaşul se scărpina după ureche şi, aruncă o privire în juru-l, apoi încuviinţă cu şovăială:

— De-ncercat putem încerca, domnule George. Dar mă tem că nu va fi atât de lesne. Ia ascultă, se pare că au întins cercul în jurul nostru.

Din partea stângă răsunau acum şi mai tare ciudatele zgomote. Nu se mai auzea numai foşnetul, ci şi chemări, care nu puteau fi decât semnale, căci erau repetate din toate părţile.

— Trebuie să trecem, fie ce-o fi – zise George cu hotărâre – pe corabie nu trebuie să ne mai arătam, aşa dar înainte. Ai auzit? Căpitanul cu oamenii săi e iarăşi în urma noastră.

Strigăte sălbatece răsunau îndărătul lor. Deosebeau lămurit glasul tunător al lui Mors care dădea porunci. În curând larma deveni asurzitoare. Se auziră strigăte de furie şi durere, apoi salve neregulate.

— Aha, echipajul corăbiei a şi fost atacat de sălbateci – zise Petre – asta înseamnă ca nici noi nu vom, mai avea mult de aşteptat până să ne ia în primire.

Şi ca un răspuns la cuvintele sale, în clipa următoare zbură o săgeată pe deasupra capului lui George. Uriaşul se răsuci îndată în loc şi ridică revolverul.

Atunci se auzi dintr-un tufiş din apropiere o exclamaţie veselă. George îşi lăsă revolverul în jos şi se adresă Uriaşului:

— Să vezi, Petre, că de aici ne vine salvarea. Cunosc glasul acesta. L-am auzit cu prilejul ultimei mele aventuri din mina de diamante, când i-am liberat pe băştinaşi.

Petre, bătu din palme bucuros, apoi însă spuse îngrijorat:

— Domnule George, până să vie cunoscutul dumitale, ne pot omorî ăilalţi cu săgeţile lor otrăvite. Cred că cel mai nimerit lucru e să ne ghemuim aici şi să aşteptăm în linişte să vedem ce-o mai fi.

Propunerea aceasta era într-adevăr cea mai buna în situaţia de faţă, dar George nu vroia să-şi piardă vremea aşteptând, astfel că zise cu hotărâre:

— Nu, Petre, vrem doar să încercăm s-ajungem la coastă. Ai dreptate, am recunoscut eu glasul, ce-i drept, dar până să ne punem în legătură cu băştinaşul acesta, putem fi de mult pe lumea cealaltă. Hai mai bine sa intrăm în desişul din stânga!

Cei doi camarazi străbătură câţiva metri, dar vegetaţia era aici atât de încâlcită, încât nu putură înainta decât foarte anevoie. George muncea din răsputeri şi Petre se lupta alături de el ca să înlăture piedicile, dar cu toate astea abia dacă izbuteau să facă vreo câţiva paşi.

— Petre, văd că trebuie să ne căutăm vreo ascunzătoare până la noapte – zise tânărul în cele din urmă – n-are nici un rost să ne strecurăm aşa prin desiş. Ia te uita la copacul acela uriaş! Ne putem căţăra pe el şi sa ne pitim în frunzişul său.

În chip cu totul neaşteptat cei doi camarazi ajunseră într-un mic luminiş pe a cărui margine de nord-est se înălţa un rozmarin uriaş. Ramurile sale cele mai de jos se aflau la cel mult doi metri deasupra pământului, apoi începea coroana copacului.

Petre şi George străbătură repede luminişul. Dar când tânărul ridică braţele ca sa apuce una din crengi, simţi iarăşi şuieratul unei săgeţi lângă ureche.

În clipa următoare se auziră foşnete pretutindeni în tufişuri şi înainte ca cel doi camarazi să-şi dea seama ce s-a întâmplat, se văzură înconjuraţi de făpturi pe jumătate goale. Sălbatecii ţineau îndreptate asupra lor ţevi de suflat şi arcuri încordate. O împotrivire n-ar fi avut nici un rost, căci până să descarce ei armele, ar fi fost ciuruiţi de săgeţile otrăvite.

Petre se uită la George, apoi zise necăjit:

— De, n-avem încotro, trebuie să ne predam. Păcat! Ar fi fost poate mai bine sa ne fi întors la corabie. În sfârşit acum să stăm liniştiţi.

George era în prada unei furii nemărginite. Prin încăpăţânarea lui îl adusese pe credinciosul tovarăş în situaţia asta, căci acum înţelegea el că propunerea Uriaşului fusese cea mai nimerita.

— Petre, îmi pare rău – zise tânărul – mai bine făceam cum spuneai tu. Dar poate ca tot izbutim să scăpăm de sălbateci, deşi pentru moment nu văd cum. Cât despre mine să nu-ţi faci inima rea, domnule George – răspunse Uriaşul, cu voie bună – sunt încredinţat ca o vom scoate noi la capăt, într-un fel sau altul. Dar orice s-ar întâmpla, să nu arăţi diamantul.

Acest schimb de cuvinte avu loc foarte repede şi în vremea asta sălbatici ramaseră liniştiţi în faţa lor, însă doar privindu-i ameninţător. Se vedea că aşteaptă vreo căpetenie şi George, care îşi dădu seamă îndată de asta, şopti Uriaşului:

— Încă nu e totul pierdut, Petre. Oamenii ăştia nu ştiu ce să facă. Şi când va veni căpetenia lor, ne vom înţelege noi cu ea. La urma urmei îi putem dovedi ca n-avem nici în clin, nici în mânecă cu echipajul corăbiei.

— Domnule George, auzi doar şi d-ta împuşcăturile de pe malul fluviului. Echipajul vasului se apără din răsputeri şi noi vom avea de suferit de pe urma asta, căci sălbatecii vor îndura pierderi şi oalele sparte le vom plăti noi.

— Cunoşti tu vreo cale de scăpare, Petre? întrebă tânărul. Deocamdată nu putem face nimic. Nădejdea mea e în acela al cărui glas l-am auzit adineauri.

— Să sperăm că o să fie bine, răspunse Uriaşul.

Cei doi tovarăşi începură să examineze mutrele: băştinaşilor, care îi încercuiau, privindu-i ameninţător. Prea

duşmănoase nu erau aceste chipuri – erau numai încordate şi pline de energie.

Lupta de la fluviu era tot mai înverşunată, judecând după salvele de împuşcături şi se părea ca în cele din urma căpitanul Mors va respinge atacul.

Dintre tufe se iviră băştinaşi grav răniţi. Strigară câteva cuvinte paznicilor lui George şi Petre şi aceştia părură foarte neliniştiţi.

— Petre, situaţia devine primejdioasă acum – zise tânărul – cred că trebuie totuşi sa încercam să răzbatem cu forţa.

— N-are nici un rost – se împotrivi Uriaşul – sunt încredinţat că vom găsi o altă cale. Ah! Uite colo pare să vie vreun şef al sălbatecilor – să nădăjduim că e omul al cărui glas ţi se păruse că l-ai mai auzit.

George privi cu încordare spre desiş şi văzu ivindu-se un bărbat care i se păru foarte cunoscut. Şi în clipa următoare răsuflă uşurat, căci era Tolo, unul din băştinaşii pe care îi liberase din mâinile „omului cu un singur ochiu”.

Şi Tolo tresări când îl zări pe tânăr, apoi se întipări pe chipul sau o expresie de bucurie şi strigă vesel:

— Tuan, sunt fericit că te revăd. Tuan poţi dispune de mine şi de oamenii mei.

— Îmi pare foarte bine, Tolo – răspunse George, cu bucurie – spune oamenilor tăi sa lase în pace corabia, căci tot nu pot dobândi nimic. Căpitanul este prea primejdios şi veţi jertfi zadarnic oamenii. Tolo, trebuie neapărat să ajung cu tovarăşul meu la coasta. Vasul nostru, pe care ai călătorit şi tu, a avut un accident şi a rămas în urmă. Trebuie să-l căutăm:

— Tuan, vom face tot ce ne ceri – răspunse malaiezul – urmează-mă, te voi duce la coastă!

— Tolo, oamenii de pe corabie ne vor urmări – zise George – căpitanul e om hotărât şi nemilos când şi-a vârât ceva în cap. Oamenii tăi trebuie să ne ocrotească până vom ajunge la mare şi nu vom mai avea sit ne mai temem de căpitan.

— Tuan, îi vom ucide imediat pe duşmanii tai, zise Malaiezul, calm.

— Nu, Tolo, asta nu vreau. Căpitanul a fost bun cu mine şi se crede în drept să ma urmărească. Vreau numai să-l împiedec de la asta, dar nu doresc să-i fac vreun rău.

— Tuan, se va întâmpla precum doreşti – răspunse Tolo, îl vom reţine pe căpitan şi pe oamenii săi până vei ajunge tu la submarin şi nu-i vom căşuna nici o pagubă. Haide acum, îţi vom arăta o potecă bună.

George auzi de foarte aproape împuşcăturile şi răcnetele căpitanului Mors şi a oamenilor săi. Care va să zică

debarcaseră totuşi, deşi erau ameninţaţi de sălbateci. Şi ieşiseră, biruitori, după cum dovedea faptul că se apropiau.

Tolo se strecură în desiş pe lângă trunchiul unui rasamal uriaş şi George, care-l urma, văzu cu mirare că păşise pe o potecă destul de largă şi bine întreţinută.

— Aici e poteca pe care mergem spre mare la pescuit – zise Tolo, văzând privirea mirată a tânărului – peste puţin timp ajungem la mare, la un golf unde poate a costa foarte bine şi vasul tău.

— Dar furtuna îl va zdrobi de ţărm – răspunse George – va trebui sau să aşteptăm foarte mult timp pe mal, până se va linişti marea, sau sa mergem cu kanu-urile, de îndată ce vom zări submarinul.

— Vasul poate sta în golf, chiar când bântuie furtuna – zise Malaiezul, liniştit. Acolo se află la adăpost sigur.

George îl urmă pe Tolo, în tăcere. Mergeau atât de repede încât larma războinică se pierdu curând îndărătul lor. Tufele dese înăbuşeau orice zgomot chiar de la mică depărtare.

Merseră pe poteca vreun sfert de ceas, apoi se opriră de odată pe marginea unul golf larg, a cărui apă era foarte puţin turburată. George îşi dădu seamă că intrarea unui vas în golful acesta era cu putinţă chiar şi pe vremea cea mai rea, căci la vreo doi kilometri de coastă stătea dea curmezişul lui o stâncă lată de mărgean, care oprea şi slăbea puterea valurilor furioase ale mării. Dincolo, marea mugea sălbatec – dar înăuntrul golfului nu se simţea furtuna.

Cum să dea însă de veste tatălui său că se afla aici? Nici nu ştia măcar dacă submarinul fusese reparat între timp.

— Tolo, trebuie să pornesc cu un kanu în larg – zise el după câteva clipe de gândire – tata nu ştie că ma aflu aici.

Malaiezul nu răspunse. Privea încordat spre bancul de mărgean din faţa Lor, pe care se ivise brusc făptura unui băştinaş, care agita de zor braţele spre ţărm. După câteva minute, Tolo zise vesel:

— Iscoada mea îmi dă de veste că vine vasul tău, Tuan. El îl va călăuzi în golf.

După zece minute George văzu submarinul alunecând în golf printr-o crăpătură îngustă şi ascunsă. Malurile cădeau aici atât de drept, încât „Dox”-ul putea acosta lesne.

— Băiatule, mi-a fost inima grea de grija ta! strică căpitanul din turn. Căpitanul Mors, acela a cărei corabie a recunoscut-o Rindow, o un pirat primejdios. Haide repede, vreau sa te văd lângă mine.

Dar George îşi luă mâi întâi rămas bun de la Tolo, apoi sări pe bordul submarinului urmat de Petre.

Trebui sa povestească tot ce i se întâmplat, apoi arata spre minunatul diamant căpitanului, care zise cu admiraţie:

— Când s-a rupt una din aripile elicei noastre mi-am blestemat zilele ca nu pot porni în ajutorul vostru. Dar acum văd că primejdiile prin care aţi trecut au fost răsplătite din belşug. Principalul însă este că te văd iar sănătos alături de noi, dragul meu.

Sfârşitul volumului: **CĂPITANUL MORS.**

În numărul următor:

SPAIMA PENANG-ULUI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro